

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX БРОЈ 3348

Српска радикална странка одржала је широм Београда и Вождовца током претходних месеци читав низ трибина и радионица посвећених борби против наркоманије и едукацији пре свега младих али и њихових родитеља о опасности коју дрога представља у модерном друштву. Наш циљ је да кратким публикацијама и лецима, кроз текстове разумљиве свима, обезбедимо информације неопходне сваком младом човеку и родитељу одлучном да себе и своје дете заштити од дроге.

Биолошки, дрога је БОЛЕСТ! Психолошки, дрога је БЕГ!
Филозофски, дрога је ПАРАДОКС! Теолошки, дрога је ГРЕХ!

СТОП ДРОГАМА!

Знатижеља, незадовољство и „младалачка побуна против света“, жеља за прихватањем у друштву које им импонује, несигурност и недостатак самопоуздања – само су неки од стотину разлога због којих млади људи почињу експериментисати с дрогама.

Родитељи, у вечној трци да породици осигурају „нормалан“ живот, често последњи сазнају да је њихово дете корисник наркотика што искључује могућност да реагују на време. Понекад се и родитељи који мисле да раде „најбоље“ нађу пред зидом и ужасном спознајом да се њихово дете коцка са будућношћу и животом.

Зато, треба наћи времена и разговарати, треба познавати и разумети своје **дете**. Баш као што дете учимо решавању других животних проблема и ситуација, тако не треба затварати очи ни пред дрогама. Млади човек мора научити каква му заиста опасност прети. **Породична срећа**, па и живот могу бити цена којом се плаћа занемаривање и помисао „Нема шансе да се моје дете дрогира, то раде нека друга деца“.

Родитељи, по правилу, касно приметите и последњи сазнају да им је дете зависник од дрога. Деца користе дрогу и по неколико година, а њихови родитељи то по правилу сазнају када њихова деца ван куће учине нешто што више не може да се крије и негира. Последица свакодневне заузетости и преокупираности борбом за осигурање егзистенције је и то што су родитељи често „слепи“ за очигледне промене у понашању код своје деце. **Негирање** и релативизовање крупних и брзих промена у понашању деце веома је често и представља својеврсни „одбрамбени механизам“ родитеља до чијег краха и прихватања **реалности** долази веома касно, углавном тек након тежих „инцидената“. На пример, када дете у школи буде ухађено приликом коришћења наркотика или у вршењу кривичних дела у циљу обезбеђивања новца за куповину наркотика.

Старосна граница када већина младих започиње конзумирање психоактивних супстанци све је нижа и сада је у просеку између четрнаесте и петнаесте године живота. Према последњим истраживањима до завршетка основне школе више од 80% деце у Србији пробало је марихуану, екстази, хероин или **кокаин**. Чак се код све млађих и млађих адолесцената, код деце од 12, 13 или 14 година успоставља зависност или злоупотреба узимања дрога.

РАДИКАЛНО,
ЗНА СЕ

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

Процењује се да у Србији данас има између 50.000 и 100.000 наркомана. Узнемирујући податак да је више од милион становника Србије пробало неку врсту дроге указује да је неопходно уложити много више средстава и енергије у борбу против наркоманије. **Регистрованих наркомана** у Београду има преко 7.000, а у Србији више од 15.000. Сваке године региструје се око 1.000 нових зависника, а стручњаци процењују да је број оних који не затраже стручну помоћ већи до пет пута!

Нажалост, само у току прошле године званично је потврђено да је око 500 зависника директно умрло од коришћења наркотика, док је број смртних случајева повезаних с коришћењем наркотика вишеструко пута већи. **Пет стотина мртвих** годишње, гледано на недељном нивоу, значи да Београд и Србија у просеку изгубе девет људских живота и добију девет разорених породица сваке недеље!!!

Подаци о броју зависника морају се узети с резервом јер се до података може доћи само посредно, преко регистрованих зависника у медицинским институцијама, преко смртних случајева изазваних **предозирањем** или путем регистрованих криминалних активности.

Ширење наркоманије може се објаснити на неколико начина. Пре свега, последица је ширења и јачања међународног криминала праћеног синтетизовањем нових врста наркотика али и експанзијом производње природних наркотика. Такође, повећани стандарди које модерно друштво ставља пред човека и отуђеност која се често јавља у великим градовима узроци су повећања броја наркомана.

Наркоманија је страст за узимањем опијата због ефеката који они производе. Зависност је стање које је праћено тешко савладивом потребом за учесталом употребом, да би се произвело задовољство. Дрога за свега неколико тренутака доводи до промене свести и понашања корисника. Дејство дроге траје у просеку 3 сата!

Психичка зависност је измењено стање организма у коме особа осећа јаку потребу за сталним узимањем дроге како би се задржао осећај доброг психичког стања и задовољства. Кокаин, канабис и део халуциногена узрокују претежно психичку зависност. Опијати, амфетамини и средства за смирење узрокују и психичку и физичку зависност, а самостална физичка зависност је јако ретка. Физичка зависност је резултат ткивне, односно ћелијске адаптације на дрогу. Дрога постаје део поремећеног метаболизма зависника и у случају наглог прекидања конзумације дроге долази до апстиненцијалног синдрома. Он се испољава жудњом, вегетативним синдромом и соматомоторним симптомима, а у ретким случајевима и конвулзијама и психотичним феноменима.

Толеранција на дроге је стање у које организам долази након дуготрајног узимања неког наркотика при чему је за одржање доброг функционисања потребно повећавати дозу. За средства која имају слична својства и начин деловања јавља се комбинована (укрштена) толеранција.

Злоупотреба дроге присутна је у свим старосним групама, али је ипак најризичнији узраст – **адолесцентно доба**. „Кривци“ за то су нови начини забаве, позитивни ставови према дрогама и хедонистичка оријентација према животу оличена у крилатици „узми све што ти живот пружа“ често промовисана путем масмедија. Код младих се током сазревања понекад јавља осећај инфериорности и недостатак самопоштовања, а лоше социјалне прилике у породици као и недостатак родитељске пажње и љубави додатно доприносе вероватноћи да ће адолесцент посегнути за дрогама.

Адолесцент тек утврђује границе својих могућности. Огромна је жеља за доказивањем, огромна је **радозналост** адолесцента. Он не зна колико далеко може да трчи, колико може да воли, колико може да подноси бол. Једна од њихових важних особина је омнипотенција, што значи да млади често мисле да могу да остваре све што пожелеле, да могу да надвладају све препреке. Они најчешће нису свесни да се зависност успоставља брзо и да се из ње излази веома тешко. Као што је рекао Натаниел Емонс: „Навика је како најбољи слуга, тако и најгори господар.”

Постоје разне поделе на **категорије конзумента** наркотика. Особе које узимају дроге условно се могу поделити у две групе. Првој припадају тзв. „успешни конзументи“ који узимају дроге у сврху стимулације и смирења, а служе им као помоћ у трци за материјалистичким циљевима модерног друштва (каријера и зарада новца). Другој скупини припадају они који коришћењем наркотика беже од стварности јер мисле да су неспособни за живот, неуспешни и недовољно поштовани.

На олаке тврдње непромишљених да се неко зло не може догодити, умни људи одговарали су реченицом „Опрезно, ђаво не оре и не копа али туђе жито жање и плодове убира!“ Слично је и са дрогама. Најгора услуга коју можете учинити себи, своје детету или другој драгој особи је да олако помислите „то се мени и мојима не може десити“. Дрога је зло које погађа младе и старе, образоване и необразоване, вернике и атеисте, мушкарце и жене, богате и сиромашне. Тачно је да постоје ризичне групе и појединци који су подложнији потпадању под утицај наркотика али нема те образовне, старосне, етничке, верске, социјалне или економске групе у којој нису регистровани случајеви наркоманије. Дакле, потенцијална жртва наркоманије смо сви ми!

Највеће заблуде у вези са дрогом

Моје дете је добро и лепо васпитано, оно никад неће пробати дрогу. Сва су деца рођена добра, већина је и лепо васпитана али чак и добра и лепо васпитана деца могу завршити у раљама дроге. Дрога је пошаст која погађа и децу из најбољих породица. Чак и деца чије мајке и очеве сматрамо родитељима за пример у сплету околности које живот изрежира могу се заглибити у наркоманију. Статистика каже да 85% зависника долази из породица са поремећеним односима, што значи да је сваки седми наркоман из нормалне, стабилне породице.

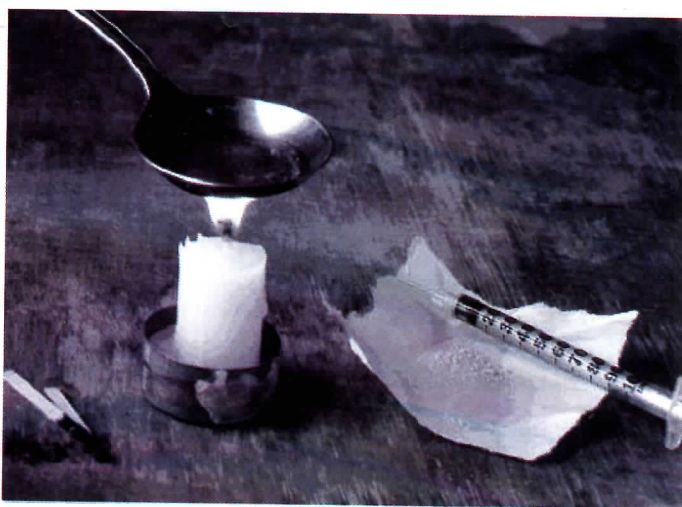
Дроге нема у мом окружењу. Некада је дрога била доступна само у највећим градовима или самим урбаним језгрима нешто мањих градова. Међутим, данас је дрога одавно приступачна у свим деловима Србије, подједнако и на селу и у граду. Штавише, према последњим истраживањима због непостојања и недоступности могућности за забаву и здрав контакт с вршњацима попут концерета, спортских и културних друштава, биоскопа и слично, за разлику од њихових вршњака у градским центрима који су били најугроженији, сада млади у приградским насељима и на селу „забаву“ све чешће проналазе у кладионицама, алкохолу и злоупотреби психоактивних супстанци.

Моје дете је још превише младо да бих бринуо о дрогама. Никад није превише рано да своју децу едукујемо о штетности дроге. Доња старосна граница уживалаца дроге спушта се већ деценијама. Након двехиљадите године најпре марихуана, а затим и теже и опасније дроге, попут тајфуна су протутњале средњим школама а потом постале доступне и одомаћене чак и међу ученицима нижих разреда основних школа! Поражавајућа је чињеница да је у тренутку званичног утврђивања зависности најмлађи регистровани наркоман у Србији имао свега девет година!

Дрога је скупа, моје дете је сигурно неће користити јер за то нема новца. Нажалост, да би се до дроге дошло, барем на почетку коришћења, често није потребан новац. Дилери дроге својим будућим муштеријама у циљу „навлачења“ често омогућавају да потпуно бесплатно пробају

дрогу. Касније, када од наше деце направе наркомане дилери „уложено“ на почетку дебело наплате! Други проблем је то што се дрога најчешће користи у групама и тада није важно чији је новац јер један члан групе дрогу купује али читава група равноправно дели. Трећи проблем је чињеница да је цена наркотика током последње деценије драматично пала. Деца чак и од новца који од родитеља добију за ужину могу у кратком року уштедети довољно за куповину дроге.

Нису сви наркотици подједнако опасни. Појединци сматрају да употреба тзв. 'лаких дрога' попут марихуане није опасна већ се такве ствари деци могу и толерисати јер ће их то наводно „проћи“. Тачно је да брзина стварања зависности и негетивни ефекти на људски организам нису исти код свих наркотика али је такође неспорна чињеница да коришћење такозваних 'лаких дрога' у највећем броју случајева представља само први корак ка коришћењу тежих и знатно опаснијих наркотика. Ретки су случајеви да младе и потпуно здраве особе своју наркоманску „каријеру“ започињу убризгавањем хероина у вену или ушмркивањем кокаина, упознавање с дрогом и увођење у свет наркоманије по правилу се одвија постепено. Први корак и почетни страх најчешће се превазилазе мањим дозама и лакшим дрогама, попут увлачења неколико димова марихуане, након чега се будући наркомани када виде „да им није ништа“ опуштају и постепено прелазе на веће дозе и теже наркотице.

Моје дете се не дрогира иако у његовом друштву има наркомана. Сваки родитељ мора знати да код наркомана постоје одређена неписана правила. Они у своје групе нерадо примају особе које не уживају у опојним средствима. Овакав начин окупљања не потиче само из опреза према властима, него и одатле што интерперсоналне везе наркомана имају своје посебне црте. Због њих, улазак других особа угрожава сигурност и хомогену климу властите групе, тако угодну наркоманима. До издвајања наркомана у посебне групе доводи и друштво јер их већина популације сматра асоцијалним и мање вредним.

Где и од кога могу да купе марихуану, кокаин, екстази или хероин зна чак 98 одсто младих, показало је недавно званично истраживање спроведено над 1.500 особа између 17 и 21 године. Овај алармантан податак прослеђен је свим надлежним министарствима, али и Полицијским управама, од којих је захтевано да хитно реагују.

АЛАРМАНТНО!

98 % средњошколаца зна где се може купити хероин

Један од најдраматичнијих проблема међу младима је наркоманија. На питање да ли имају могућност да у сваком тренутку набаве неку психоактивну супстанцу, више од деведесет осам процената испитаника је одговорило потврдно – наводи се у истраживању.

Старији испитаници, али и многи ученици средњих школа су у истом истраживању признали да су до сада већ лечени од наркоманије, док се старосна граница међу зависницима драстично спустила. О раширености мреже продаваца наркотика у граду најбоље говори и њихова ниска цена. Четврт грама хероина, познат као „квотер“ може да се купи за 400 динара, док је џоинт марихуане од 50 до 100 динара. Истовремено, просечна карта за позориште кошта од 500 до 1000 динара, улазница за концерт (и то за лошија места) од 2000 динара па навише. С друге стране, само једна тура пића по кафићима у центру кошта око 1000 динара а зна се да се „успешан“ излазак тешко може завршити на једној тури пића, да не помињемо да се за излазак треба лепо обући и по могућству сести у пристојан аутомобил.

На основу ових чињеница није тешко израчунати да је у ненормалним условима који данас владају у српском друштву младима коришћење наркотика не само најдоступнија већ често и најјефтинија „забава“. То је основни разлог због кога је наркоманија од „привилегије“ богатих током последње деценије постала „забава“ сиромашних.

Ниска цена наркотика говори о томе колико су они доступни. Набавити хероин у великим градовима је подједнако лако као и купити кифлу. Сваки градски али и приградски квартал има своје дилере, који се чак и не труде да буду дискретни. Тачно се зна где се могу наћи, на којем ћошку стоје и у којем кафићу седе. Мало је вероватно да полиција то не зна, па то отвара питање да ли у овом граду и Србији уопште постоји воља да се проблем наркоманије озбиљно реши. Тренутно се стиче утисак да се овим проблемом полиција бави само декларативно. Сведоци смо да с времена на време, пре свега ради медијске промоције државног врха, полиција преко стредстава информисања поведе рат против криминалних банди у Србији. Па ипак, и поред хапшења много ситних риба, јасно је да на српском нарко тржишту није дошло до битних промена па чак ни повећања цена наркотика које би било неминовно да је нарко картелима задат иоле озбиљан ударац. Нарко босови након сваког таласа хапшења у кратком року за ситне дилере регрутују „неке нове клинце“ и читава прича се наставља као да никад није ни стала.

**РАДИКАЛНО,
ЗНА СЕ**

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**